

γοναίκες επίσης τοῦ λαοῦ ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι τοὺς ἀεροναύτας, καὶ ἄγουσαι ἐκ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα των, ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς· «Εὐλόγησατε τὰ παιδιά μας, διὰ νὰ γίνωσιν ἀργότερα γενναῖοι καθὼς σεῖς!» Ἀλλὰ καὶ νεάνιδες παρουσιάσθησαν μὲ τριχρώμους ἀνθοδέσμας, καὶ σπουδασταὶ συναθροισθέντες ὑπὸ τὰ παράθυρα ἔψαλλον γαλλικὰ ἄσματα.

Τὴν ἐσπέραν ἡ πόλις προσήνεγκεν εἰς τιμὴν τῶν ἀεροναυτῶν συμπόσιον, οὗ μετέσχον χίλια πεντακῶσια πρόσωπα. Περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου ἐψάλη ἐν χορῶ ὕμνος εἰς τὴν Γαλλίαν, συνθεθεμιένος ὑπὸ τοῦ νορβηγοῦ ποιητοῦ Ἰωνᾶ Λεῖ.

Ὁ Ῥολιὲ καὶ ὁ Βεζιὲ ἀνεχώρησαν ἐκ Νορβηγίας τὴν ἐπαύριον, λαβόντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ 23,800 φρ. ὑπὲρ τῶν πληγωμένων Γάλλων.

Οὕτω κατέληξε τὸ ταξιδίον τῶν ἐν τῷ ταχυδρομικῷ ἀεροστάτῳ *Αὐρηλία* ἀεροναυτῶν. Οἱ ταχυδρομικοὶ σάκκοι, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ῥιφθέντος ἐξαιρουμένου, ἦν εὖρε πλοῖόν τι, ἔφθασαν μὲν ἀσφαλῶς ἐν Γαλλίᾳ, δυστυχῶς ὅμως λίαν ἄργά, διότι δὲν κατωρθώθη ν' ἀναγγελθῆ ἐν καιρῷ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λείγερως ἡ ἔξοδος τοῦ ἐν Παρισίοις στρατοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Δουρώ.

GASTON TISSANDIER.

ΔΗΜΩΔΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ὁ Νεσκιτζῖν Γάσπηρος.

(Νάξου).

Μιά φορὰ ἦταν ἕνας μπαλωματῆς κι' ὅλη τὴ μέρα ἠδούλευγενε νὰ βγάλῃ κἀνένα παρᾶ, καὶ τὸ βράδυ πρῶτην του ψουνισιὰ ἦτανε ν' ἀγοράσῃ μιὰ μεγάλη μπουκάλα κρασί καὶ μεζέδες νὰ κάμῃ τὸ βράδυ ζιαφέτι. Βράδυ δὲν ἠπέρνανε ποῦ νὰ μὴ γλεντίσῃ καὶ νὰ τραουδῆ ἕς τὸ σπίτιν του. Νὰ πῆ κα' ἐκεῖνος πῶς «ἀθρῶποι ἤμαστενε, μπορεῖ νὰ μοῦ λάχῃ κάμμιαν ἀνάγκη, ἄς φυλάξω ἕλια παραδάκια ἕς τὸ σεντοῦκι», ὄγρως ὅσα ἤβγανε τὴν ἡμέρα, μὰ πέντε παράδες, μὰ δέκα, μὰ εἴκοσι, τὰ ξόδιαζνε ἕς τὸ κρασί. Μιὰ βραδυὰ ὁ βασιλέας ἐκείνου τοῦ τόπου ἤβγηκενε τιπτίλι περᾶ ἀπόξω ἀπὸ ὄρηνοῦ τοῦ Νεσκιτζῖν ἀκούει ζεῖνικα, γκαρῖς, γλεντζέδες, κουριόζος μπαίνει μέσα ὡς καθὼς τὸν εἶδεν ὁ μπαλωματῆς, ποῦ νὰ τόνε γνωρίσῃ;—«μπρὲ καλό ἕς τονε, ἔλα καὶ σὺ νὰ πιούμενε, κάτσε.» Καθίζ' ὁ βασιλέας πίνει, ἀπὲ τὸν ἀρωτᾶ:—«πῶς μαθὲς τόση χαρὰ, τόσο ζεῦκι; κἀνένα καλὸ χαβαδίση θάκουσες.»—«Μπρὲ ὄχι' μὴν τ' ἀρωτᾶς, εὐτ' εἶν' ἡ παντοτεινὴ μου ζωὴ.» Φεῦγ' ὁ βασιλέας. Τὴν ἄλλη βραδυὰ πάλι ἤξαναγένηκενε τιπτίλι γυρίζω' σὰν ἤγοντεύγανε μεσάνυκτα βλέπει πγιά ὄλ' ἡ πολιτεία ἠσυγία ἠκοιμούντανε ἕς τὰ σπῖτιαν τονε, γερᾶ κι' ἀπὸ τοῦ Νεσκιτζῖν ἀκούει ἀκίμη γκαρῖς, τραούδια, μπαίνει πάλι μέσα.—

«Μπρὲ καλό ἕς τονε, τοῦ λέε' ὁ μπαλωματῆς, καλό ἕς τ' ἀδέρφι, ἔλα πάλι κάτσε, πιέ.» Πίνει λιάνι ὁ βασιλιάς καὶ τοῦ λέει:—«μὰ πῶς ἐσὺ τέτοια ὦρ' ἀκίμη ἕς τὸ γλέντι; ποῦ τσὴ βρίσκεις τσὴ παράδες;»—«Νὰ ὅλη ἡμέρα μπαλῶνω κι' ὅσα βγάλω, μὰ πέντε παράδες, μὰ δέκα, μὰ εἴκοσι, ὅλαις ἕς τὸ κρασί' ζωὴ καὶ σκῶτι.»—«Μὰν τύχῃ ν' ἀρῶσθήσης γιὰ νὰ σοῦ λάχῃ κεσατί;»—«Ἐ' λαχάινει' μωρὲ πιὲ κακόμοιρε κ' εἶντα σὲ μέλλει;» (πόσο σᾶς φαίνεται νὰ λέει τώρα τὸ βασιλιά κακόμοιρο). Τὴν ἄλλη μέρα φερμάνι ὁ βασιλέας ὅλα τὰ παπουτσίδικα νὰ κλείσουνε, γιὰτ' ὅποιος ἀνοίξῃ θὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι' γιὰ νὰ δῆ ποῦ θαῦρη αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ ζιαφέτι. Ὅλη ἡμέρα ὁ Νεσκιτζῖν δευμένα χέρια' σὰν ἠμισοκόπησνε τὸ μεσημέρι ἠθουμήθηκενε τοῦ πιουτοῦ, λέει:—«Ἄμὲ τὸ κέφι τὸ βράδυ πῶς θὰ γένη;» (Δὲν ἠθουμήθηκενε τώρα μὴδὲ φαί μὴδὲ τίσις, μόνου διακολικὸ τοῦ κόλλανε ὁ γλετζὲς πῶς θὰ ἔνῃ)—«ὄ, τι ὄ, τι νὰ κάμω νὰ βγάλω ἕνα δυὸ παράδες.» Κατὰ καλὴν του τύχῃ βλέπει ἕνα καίκι κ' ἤρχουντανε: τρέχει ἕς τὴν ἀκρογιαλιά κ' ἤζεφόρτονενε τὸ καίκι πραγματικὴ λέει τοῦ πραγματευτῆ—«ποῦ θε νὰ κουβαλήσης εὐτά;»—«Ἦ τὸ τάδε μέρος ποῦνε τὸ μαγαζὶ μου.»—«Ἄσε νὰ σοῦ τὰ κουβαλήσω ἡγὼ κ' ἐκεῖ ποῦ θᾶδινε τοῦ χαμάλη ἕνα γρόσι νὰ πούμενε, δόσε μου ποῖο ἴλι.» Λέει—καλό. Πέρν' ὁ καλὸς σου μπαλωματῆς τσὴ πραγματικῶς ἴλαις ἴλαις ἕς τὴ ὄρχιν του καὶ τσὴ κουβαλίενε ἕς τὸ μαγαζὶ ὡς τὸ βράδυ, κ' ἤπηρενε πγιο πολλοὶ παράδες παρὰ ὅλαις τ' ἄλλαις ἡμέραις. Μὰ τὴ χαρὰν του πγιά, γαμίξει δυὸ μπουκάλας κρασί μεζέδες καὶ τὰ συνειθισμένα. Γίνετα πάλι τὸ βράδυ ὁ βασιλέας τιπτίλι μιὰ καὶ δυὸ κ' ἀπόξ' ἀπὸ τοῦ Νεσκιτζῖν ἀσηκῶται, ἐτότες δᾶτανε ποῦτανε φωναῖς πατερντί—«μωρὲ τὸ διάλο ποῦ τ' ἡῦρενε τσοι παράδες;» μπαίνει πάλι μέσα.—«Μωρὲ καλό ἕς τονε, καλό ἕς τὸ μουστερῆ μου' ἔλα κάτσε, πιέ καὶ σὺ κάμνε, τυχερεῖμαστενε σήμερα.»—«Πῶς ἀπόψε ποῖο ἀλέγρο νὰ σὲ βλέπω;»—«Μωρὲ εἶντα νὰ σοῦ πῶ μ' αὐτὸ τὸ μασκῶ τὸ βασιλιά (κ' ἤτανε ἡπροστά) μούβγαλενε λέει τὸν κακόν του τὸν καιρὸ φερμάνι νὰ κλείσουν ὅλα τὰ παπουτσίδικα κ' ἄλλο δὲν ἠσυλλοοῦμουνα μόνου πῶς θὰ ἔνῃ τὸ ζεῦκι τὸ βράδυ. Γιὰ τὴν τύχη μου ἠῦρᾶνεν καίκι μὲ πραγματικὴ, ἤκαμα τὸ χαμάλη καὶ ἔ. . . μωρὲ πιὲ καὶ μὴν τ' ἀρωτᾶς εὐτά.» Πίνει ἴλιὰκ' ὁ βασιλέας καὶ φεύγει. Ταχυτέρου ἄλλο φερμάνι—«παπουτσίδικο νὰ μὴν εἶν' ἀνοιχτὸ, κἀνεῖς νὰ μὴν κἀνῃ τὸ χαμάλη.» Ἡῦρισκεν εὐτὸς νὰ μὴν τὰ πολυλοοῦμε κολάκι κ' ἤβγανενε παραδάκια καὶ τὸ ζεῦκι νὰ μὴ λείψῃ. Κάθε βράδυ τὸν ἠῦρισκεν ὁ βασιλέας πγιο ἀλέ-

1. Ἠ.
2. Δέν.

γρο παρά τὴν ἄλλη μέρα. Ἀπῶδεν ὁ βασιλέας πῶς μὲ τὰ φερμάνια δὲν κάνει δουλειά, ἠγόγγυζε κ' ὁ κόσμος πῶς δὲν τ'ς ἤφινε να κάνουνε τὴ δουλειάν τωνε, ὅλα τὰ παπουτσιδικά κλειστά, χαμάλης δὲν ἤβρισκουντανε, μωστραριτζῆς νὰ πουλῆ 'ς τὸ δρόμο δὲν ἠφαινούτανε, βγάξει ἄλλη διάταξι πῶς—«ν' ἀνοίξουνε πάλι ὅλα κατὰ πῶς πρῶτα, παπουτσιδικά, μωστραριτζῆδες, χαμάληδες 'ς τὴ δουλειάν τωνε κ' ὁ μπαλωματῆς νὰ πάη 'ς τὸ ταχτικό.» Πέρνουνε τὸν καλό σου Νεσκιτζιν τότε ντύνουνε στρατιωτικὰ μὲ χρυσᾶ κουμπιὰ καὶ 'ς τὴν ὑπηρεσία. Αὐτὸς δὲν τὸν ἤκοφτεν ἄλλο παρά πῶς θὰ γεινῆ πὸ βραδυνὸ ζεῦκι χωρὶς παρᾶ. Εἶντα μηχανεύγεται; ξεπαραλεῖ ἕναν του κουμπι πάει καὶ τὸ πουλεῖ κ' ἤκαμενε τὸ ζεῦκιν του 'σάν καὶ πρῶτα καὶ καλλίτερα. Περνᾶ πάλ' ὁ βασιλέας ἀπόξω ἀπὸ τὸ σπίτιν του γιὰ νὰ 'δῆ εἶντα θὰ κάνη, ἀκούει πάλι χαβάδες, μανέδες—«μωρὲ τὸ μασκαρᾶ ποῦ ταῦρεν, ὀλημερῆς 'ς τὴν ὑπηρεσία;» μπαίνει μέσα.—«Μωρὲ καλὸ 'ς τὸ ναρίτικο, καλὸ 'ς τὸνε, ἔλα κάτσε, πάρε μεζε, φάε. Κάθετ' ὁ βασιλέας καὶ τοῦ λέει:—«ἀμὲ τῶρα; ἤκουσα καὶ σὲ βλέπω ἀπὸ τὴ φορεσιά σου πῶς σὲ βάλανε 'ς τὸ ταχτικό, ποῦ ταῦρηκες τὰ παραδάκια;»—«Μωρὲ χαρὰ 'ς τὸ ζεταχτή! ἕνα κουμπὶ μου ἠπούλησα ποῦ δὲν καλοφαίνεταί μοι νὰ μὲ λείψῃ τὸ ζεῦκι; . . . μωρὲ δὲν τρῶς μόνου κάθεσαι καὶ ῥωτᾶς;» Πίνει πάλι μιὰ σταλιά ὁ βασιλέας καὶ φεύγει 'ς τὸ γενάτι λέει νὰ 'δοῦμεν ὡς πότε θὰ βαστᾶ αὐτό; Κάθε μέρα ὁ καλὸς σου στρατιώτης ἤβγαγεν ἀπὸ ἕνα κουμπι, λέει εὐτὸ δὲ φαίνεται, τὴν ἄλλη εὐτὸ δὲν καλοφαίνεται, εἶντα χρειάζονται διπλαῖς σειραῖς κουμπιὰ; ἕνα ἕνα βγάνει τὴ μιὰ σειρά κ' ὅλο 'ς τὸ κρασί. Ἀπέκειο λέει «εἶντα χρειάζονται ὡς κάτω νὰ κουμπόνεται;» ἕνα ἕνα ἠπόμεινε ψιψιρὶ γιορντασι χωρὶς κουμπι. Ὅταν ἠσωθήκανε τὰ κουμπιὰ ἤβγαλενε καὶ τὴ λάμα τοῦ σπαθιοῦν του καὶ τὴν ἐπούλησεν κ' ἐκείνη. Ὁ βασιλέας ἤφεκενε νὰ περάσουνε κάμποσαις μέραις, λέει—«ἔ! ἀκόμη θὰ σώνουνταινε κουμπιὰ.» 'σάν ἠκουτούρεγενε πηγὰ πῶς δὲ θὰ πόταζενε, 'ντύνεται πάλι τιπτίλι πάει τὸν ἀκούει, τὰ ἴδια μπαίνει μέσα βλέπει σειρά μποκάλαις γεμάταις κρασί, στρωμένη τραπεζαρία, ψωμιὰ, μεζέδες. Καθῶς τὸν εἶδεν ὁ Νεσκιτζιν λέει:—«Μπρὲ καλὸ 'ς τον, εἶντα μοῦ γίνεσαι τόσαις ἀγαρδυνιαῖς; ἔλα κάτσε, φάε, πιέ' ἀπόψε χαραις καὶ ζιαφέτι.» Κάθετ' ὁ βασιλέας κάνει πῶς πίνει ἰλιάκι, λέει—«μὰ καλὰ καὶ σοῦ σώνουνταινε' ἀκόμη κουμπιὰ;»—«Δὲν ποτάζω, φτωχὲ μου.»—«Ἀμὲ πῶς τὰ κατὰφες;»—«Πρᾶμμᾶνε ποῦ δὲν ἤκανε νὰ σοῦ τὸ πῶ, μὰ σ' ἔχω πηγὰ ἀρκαντάση.

Τὴν λάμα τοῦ σπαθιοῦ μου, ἄσορτ', ἐπούλησα κ' ἠγόρασα γιὰ 'δὲς τόσαις μποκάλαις καὶ μεζέδες γιὰ πεντέξη βραδυαῖς. . . μόνου θὰ κατοπιῆς; εἶντα σ' ἔχω γῶ, πνευματικό;» Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βασιλέας ἐπιθεώρησι 'ς τὰ στρατέματα, 'ς τὴν μεγάλη πιάτσα. Ὅλοι ἠλουστράρανε τὰ κουμπιάν τωνε, τὰ σπαθιάν τωνε συγυρισμένοι ἠπήνανε 'ς τὴν παράτα. Εἶντα νὰ κάμη κ' ὁ φλόος, ἔξυπνὸς ὅμως, βροῖσκει δὲ ξέρω πῶς ψεύτικα κουμπιὰ, τὰ ῥάβγει' πελεκᾷ ἕνα ξύλο, τὸ κάνει 'σὰ σπαθὶ καὶ τὸ βάνει 'ς τὴ θήκη καὶ πάει 'ς τὴν παράτα, λέει—«νὰ μὲ ψαλαφήσουνε δὰ θένε;» Ὁ βασιλέας κατὰ πῶς ἠπαρταχτήκαν ὅλοι κ' ἠγύριζενε πῶς θὰ τοῖ 'δῆ, πάει καὶ κοντὰ 'ς τὸ Νεσκιτζιν' ἤκανε πῶς δὲν τότε 'ξέρει, λέει—«νὰ βγάλῃς τὸ σπαθὶ σου καὶ νὰ πάρῃς τὸ κεφάλι τοῦ πλαῖνοῦ σου.» Ὁ καμμένος ὁ πλαῖνὸς ῥεπετι τὸν ἐπήαινε, μὰ ὁ βασιλέας τοῦ τῶπεν ἐπίτηδες γιὰτ' ἤξερενε πῶς δὲν εἶχενε σπαθὶ. Ἐκεῖνος, λέει,—«μὰ πῶς θὰ τὸ κάμω ποῦνε ἄδικο μαθὲς, εἶντα σοῦφταιζενε βασιλέα μου ὁ πλαῖνός;» (ἂν εἶχενε σπαθὶ γιὰ χάζι τοῦ τῶκοβγενε, μὰ. . .)—«Πάρε του σοῦ λέω τὸ κεφάλιν του μὲ τὸ σπαθὶ σου γιὰτί θὰ τὸ 'πῶ ἐκεينوῦ νὰ πάρῃ τὸ 'δικό σου.» Ὅταν εἶδεν εὐτὸς ἐτῶς τὰ χρειάστηκενε λεει—«Θεὲ θαμασμένε, ἂν ἦνε δικηο νὰ πάρω τὸ κεφάλι τοῦ πλαῖνοῦ μου. . . εἶδὲ μὴς ξύλο νὰ γενῆ τὸ σπαθὶ μου», καὶ φόρα τὸ ξύλινο σπαθὶ. Νὰ 'δῆ ὁ βασιλέας τὴ μαστοριά λέει—«μωρὲ μπράβο σου», τὸν ἤκαμενε 'φτισιάλε μὲ λουφὲ κάθε μῆνα, λέει—«νὰ τῶρα νὰ κάνῃς τὸ ζιαφέτι σου χωρὶς ντράβαλα.»²

ΣΗΜ. Τὸ ἐν τέλει ἐπεισόδιον τῆς πωληθείσης σπάθης καὶ τῆς εὐστύχου τοῦ Νεσκιτζιν Γάσπαρη ἀπαντήσεως εἶναι γνωστότατον, ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ καὶ εἰς τὸν τῆς Ρωσσίας αὐτοκράτορα Νικόλαον ὕπ' ἄλλων.³

ΚΟΚΚΟΙ ΚΟΙΝΟΥ ΝΟΟΣ

Ἡ συνήθεια τῶν δημοσίων ἀναγνώσεων δὲν εἶναι ἑλληνικὴ τις ἰδιοτροπία, ἀλλὰ συρμὸς ἀκμάζων σήμερον πανταχοῦ τῆς ὑψηλίου. Μεταξὺ ὅμως τῶν ἐν Εὐρώπῃ συναθροίσεων καὶ τῶν ἡμετέρων ὑπάρχει διαφορὰ τις, ἣν νομίζω σπουδαίαν. Οἱ ἐκεῖ ἐν Συλλόγοις λαλοῦντες δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο κατηγορίας, ἀκριβῶς ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένας: εἰς εἰδικούς ἐπιστήμονας καὶ εἰς ἀπλοὺς ἀγορευτάς. Οἱ πρῶτοι τούτων, ὁσάκις παρίστανται πρὸ τοῦ ἀροατηρίου, ὑποχρεοῦνται νὰ παραθέσωσιν αὐτῶν νέον τι γεγονὸς ἢ ἐξήγησιν γεγονόσος, προῖον τῆς ἰδίας αὐτῶν παρατηρήσεως καὶ μελέτης, οὐ προσφέρουσι τὰς ἀπρὸς τοῖς ἀκροαταῖς, πρὶν ἐναποθέσωσιν αὐτὸ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἐπιστή-

1. Ἐσπέραις.
2. Ἰσοῦσι τὸ γαλλ. travaille.

3. Νεοὶ ἰστορικοὶ Ἀνακταῖς.

1. Ἐσπέραις.

2. Ἰσοῦσι τὸ γαλλ. travaille.